

עלון חודשי לנשים | גליון מס' 27 | טעון גניזה

חברות מקשיבות

מנחם אב התשפ"ב |

ע"ס סיפורי אעליות

"מעשה משבעה בעטלירס"
פרק סיום

הבעטליר של הגאולה 2 עמ'

הרגע הזה הוא המאושר בחיי 4 עמ'

איך נעבור את החופש בשלום? 5 עמ'

אמנות הצמצום 6 עמ'

אבא, אני רוצה 7 עמ'

כל מה שאנחנו צריכים זה רק חיבוק 9 עמ'

חופש עם שבעת הקבצנים 10 עמ'

זכאים!

פי כנגד העפ"ם נמצא תמיד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמָה שְׁעֵרוֹת וּנְקֻדּוֹת טוֹבוֹת לְאֶלְפִים וּרְבָבוֹת, כִּי אֶפְלוּ כְּיִשְׂרָאֵל חֵס וְשְׁלוֹם, בְּדִיּוֹטָא הַתְּחַתְּנוֹה מְאֹד עֲדִין אֶפְלוּ הַגְּרוּעַ שְׁבָהֶם מְלֵא מִצֹּת כְּרֻמוֹן, כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז'ל (סְנֵהדְרִין לז) עַל פְּסוּק כְּפֶלַח הַרְמוֹן רִקְנִים שְׁבָךְ וְכו' (ליקוטי הלכות, ראשית הגז, ד).

החורבן - היה רחמים גדולים

וזאת גם הסיבה שדווקא בעת החורבן, כשהאש מתלקחת ומאכלת את הבית, הייתה המתקת דינים כה גדולה. כמו שאנו רואים שבציהרי צום תשעה באב, מתחילים להרפות מהאבל הכבד, ובי' באב, עת הבית עוד עולה בלהבות, אנו יוצאים מהאבל לגמרי ואין דיני אבלות.

בית המקדש היה התפארת שלנו. כל המצוות, התורה והמעשים הטובים שלנו היו מלוקטים בתוכו, הוא האיר בגוונים עילאין את הטוב שלנו, והעיד על קדושתנו - ועל כן, הפליל אותנו בו זמנית. כי כשמשווים אותנו למה שהיינו יכולים להיות, אנחנו יוצאים חסרים ועלובים. הרי עוון אחד - פוגם כל כך, וחטא הכי קטן - מקלקל עולמות שלמים! אך ברגע שהתפארת שלנו נשרפה, שבית המקדש חרב, אמרו הגויים: "הנה, עתה ישראל הם כמונו ממש! אין שום הבדל בינינו", או אז, מעלתנו זרחה שוב. כל אחד הכיר וראה שיש חילוק עצום ואינסופי בין הגוי הטוב ביותר, לפשוט שבישראל. אין שום השוואה! וכף הזכות הזו הצילה אותנו. שפך חמתו על עצים ואבנים.

כף הזכות שלנו מלאה בשמיים

עתה, שאנו כבר 2000 שנה חסרי בית קדוש כזה, נרדפים בתוך האומות, מלאי ייסורים, בוודאי כף הזכות שלנו בשמיים גדושה ומלאה להתפקע ויקרותינו מאירה בכול העולמות כולם. "זכאים!" יאמרו בעל כורחם גם המקטרגים הגדולים. "זכאים הם כבר לבית השלישי שלא יחרב לעולם", יאמרו בפה מלא. ושוב ייבנה לנו הבית שמלא בתפארתנו ויקרתנו, אמן!

נפרדות עם הבעטלר השביעי

בעלון זה אנחנו נפרדות מהמעשה הקדוש משבעת בעטלרס שזכינו מעט לעסוק בו. עתה הגענו לקבצן האחרון, זה שאין לו רגליים, ועניינו לא נתפרש. קבלה מאנ"ש ששבעת הקבצנים האלו, הם בעצם

קבצן אחד והוא - רבנו הקדוש, שיש לו כוח לעזור לנו עוד בזה העולם ולגמור את תיקוננו בשלמות. אנחנו ממתנינות לסיום המעשייה הקדושה, בגאולה הקרובה במהרה בימינו אמן, ובינתיים ממשיכות להחזיק את עצמנו יחד עם מילות המעשייה הקדושות, אשרינו! קריאה מהנה ומחזקת, חברות מקשיבות

מסופר על רבי 'מאטעס' ה"ד (רבי מתתיהו ברזסקי, אחד האריות שחיו ברוסיה הסובייטית, חסיד שעבד את בוראו במסירות אין קץ, והיה גאון עצום בנגלה ובנסתר), שהיה הולך לגן סופיה מדי ערב כשאליו מתלוות שתי ילדות בנות שבע. האחת בתו יהודית, השנייה אחייניתו שרה (לימים שרה גלבך תח"י), "אם ישאלו אותך מה מעשינו כאן" היה נוהג לומר לאחייניתו הקטנה, "אמרי, שאת סובלת ממחלת האסטמה ואני, דודך, לוקח אותך לנשום אוויר צח בגן!" שרה הקטנה הייתה מהנהנת בצייטנות, אחר היה מבטה מלווה את דודה הגדול שבחר לו אחד מעצי העבות של הגן, שם היה מפרש שיחתו בבכייה ובתחנונים עת היא ויהודית משחקות בשקט לידו. "האור שהיה בוקע ממנו אין לשער!" הייתה מספרת בערגה ימים רבים אחר כך.

עת לבכות

והיום? תחבולות רבות גם אנו צריכות כדי לחצות את 'נהר הסבטיון' המפריד ביננו לבין עצתו הגדולה של רבינו הקדוש. בלי ק.ג.ב מאיים, בלי גדרות תיל אימתניות, המניעות מגבהות בלב וגם במות, ואין לנו על מי להישען כי אם על אבינו שבשמיים עד יבנה בית המקדש והתבודדות תהיה לחם חוקו של כל יהודי, דרך כבושה לרבים. עתה זה הזמן לבכות, להתאבל. כשבוכים על בטון, הדמעות לא מצמיחות דבר, אך כשבוכים על ערוגה, כן. הבכייה על בית המקדש - היא הבכייה המצמיחה ביותר שקיימת. כל הצער שבעולם מוסתר בהן, בדמעות החורבן. כל סוגי עוגמת הנפש שליבו של יהודי מצטער בגינם כלולות בבכייה הקדושה הזו, וכשנשקש את צערנו הפרטי - לבניין הבית- הוא יצמח! הוא יתקרב אלינו יותר ויותר.

כבני כושים אתם לי

כשרוצים להבין את מהות חורבן הבית, כדאי שנתבונן בחיבורו הגדול של רבי נתן, ליקוטי הלכות. שם (הלכות ראשית הגז, ד) הוא מספר לנו על אחת הנבואות הקשות ביותר: "הלא כבני כושים אתם לי בית ישראל" (עמוס ט', ז). כושים היו אומה שפלה, מפחותי האומות. כיצד ייתכן שעם ה', בני המלך, משווים לאומה גרועה זאת? רבי נתן מסביר שהשם יתברך עשה זאת לטובתנו, כדי ללמד עלינו זכות.

כי אם היה מלמד עלינו זכות על ידי מעט דמעט הטוב שלנו, היו המקטרגים מתעוררים על מעט הטוב הזה, והופכים את הכול לדין. כי לרום מעלתנו, מצוותינו הפגומות והקטנות מפלילות אותנו. אבל על ידי שהשם יתברך כביכול משווה אותנו לאומות המקולקלות מאוד, אזי תכף מעלתנו זורחת וזוהרת.

לרקוד את החיים האלו ממש - עם הבעטליר של הגאולה / 15.6

אמר רבנו נחמן על המעשה משבעת בעטלרס: "אלו לא ידעתי שום ענין אחר, כי אם זאת המעשה, ה'ה גם כן חדוש. גדול מאד" אין לנו השגה ולו קצה חוט, וגם לא נגיעה ואפילו לא הפרוף קל שבקלים בעומק המעשיות הקדושות של רבינו. אך אפילו לפי פשוטן של דברים, בלי עיון רב, יש במילות המעשייה התעוררות נפלאה שאי אפשר להסביר. כל אחת שקראה את המילים הקדושות של המעשיות תוכל להעיד על עצמה איך ליבה נמשך אחריהן, נדמה כאילו יש בהן ניגון מופלא שהאוזן מבקשת לשמוע שוב ושוב, כאילו אבקת קסמים מפוזרת בתוכן, והלב נדלק, נפתח, ובחשק חדש מתעורר לעבודתו יתברך.

היום נדבר על הבעטליר שהוא כולו סוד כמוס, נסתר ומקופל, ומחכה למשיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו ויספר לנו עניינו. הבעטליר שהיה ללא רגליים.

לפצוח בריקוד

המוהר"ש זצ"ל כתב בספרו "נהרי אפרסמוך" שהבעטליר השביעי, שאין לו רגליים, מרמז על שלמות השמחה שהיא הריקוד. אדם רוקד הוא אדם שכולו מלא אמונה ושמחה. הריקוד מעיד על כך שהאמונה פנימית אצלו. ונבין זאת על פי משל:

שמעון, בעל בית מבורך בתרי עשר ילדים, מתוכם כבר שלושה נשואים ב"ה. עובד לפרנסתו בעבודת כפיים כשרת בית ספר. הפרנסה קשה, העבודה מפרכת והחובות כמעט מכריעים את כתפיו השפופות דרך קבע. את מאווייו לצאת ממעגל העוני שמעון פורט על גבי טופס הגרלה אותו נוהג לשלוח פעם בחודש, חוק ולא יעבור. יום אחד בעודו פוסע בכבודות במעלה הרחוב לאחר יום עבודה מתיש, הנייד מצלצל והנה הוא מתבשר לתדהמתו שזכה בעשרים מיליון בהגרלה האחרונה. עשרים מיליון! שמעון מרגיש שקיבל מכת חשמל. הלב פועם על 180 קמ"ש, הידיים מזיעות, מתפתלות, והרגליים? מה קרה פתאום? מה אלו הזינוקים האלו? זה הוא הרוקד? אפילו בחתונה של אחיו הוא לא רקד. וכך בלי לתכנן, ריקוד סוער מתרחש באמצע הרחוב לעיני כל. סלטה לימין, שלום לכם צרות! קפיצה לשמאל, להתראות לכם נושים! זינוקים וקפיצות למעלה, דקדוקי עניות, אתם היסטוריה. אני אדם חופשי, עשיר! עשיר שאין דברים כאלו!

משיח - אותיות ישמח

תארו לעצמכן כמה מאושרות נהיה כשנבין שאנחנו עשירות, מיליונריות! שיש לנו אוצרות כאלו, עשירות כזו, ששום הון דעלמא לא ידמה לה. השמחה שמשיח ייטע בכל אחת מאתנו, תהמם אותנו. כל מצווה תאיר באור יקרות, מהפנט, מופלא, קסום. פלא שנירקוד כל היום? מי יודע? אולי באמצע הרחוב יעמידו מחיצות, כי השמחה תציף אותנו כל כך וצריך יהיה לשמור על גדרי הצניעות שלא יפגמו חלילה. כל ברכת שהכול תהיה הזדמנות לפרוץ במחול. כל חסד עם השכנה, עם הילד, עם עצמי, תגרום לרגליים לזנק לשמיים. איך אפשר לעמוד באור הזה, בשמחה העולה את גדות הלב כשזוכים להרגיש את מעלתנו האמתית? את יקרות המצוות שלנו? הריקודים יפרצו מאיתנו

המשך בעמ' הבא

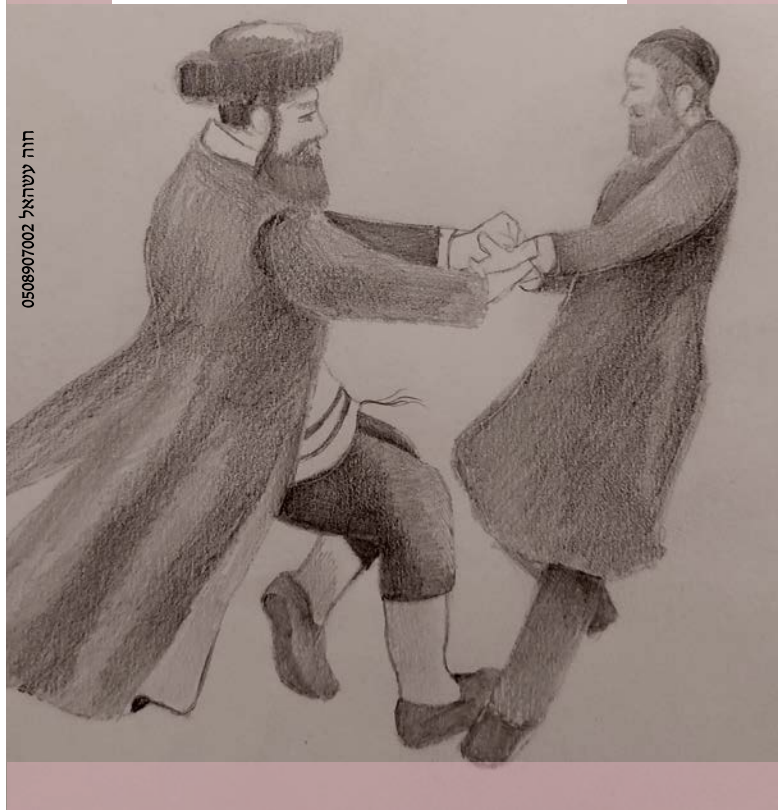

מתבוננות במעשיות
עם חברות אקליבות

מעשה

משבעת בעטלרס חלק י"א

הבעטליר שאין לו רגליים

תורה עשהאל 0508907002

זאת המעשה קשה לי מאד לספר. אך מאחר שהתחלתי לספרה, אני מוכרח לגמרה. בזאת המעשה, אין שום תבה שלא יהיה בה פונה. ומי שבקי בספרים יוכל. להבין קצת רמזים. והנה, ענין החצים הנ"ל, שיש לו כח בהידים להחזיר החצים פנ"ל, זה בחינת: "ותאחז במשפט ידי" וכמו שפרש רש"י "בשר ודם זורק חץ ואינו יכול להחזירה, והקדוש ברוך הוא זורק חץ ומחזירה". ובחינת הצדקה הנ"ל, שהיא פנגד החומות של מים שהם גלי הים, זה בחינת: "וצדקתך פגלי הים". והרוח הנ"ל שיכול לאחז בידיו, זה בחינת: "מי אסף רוח בחפניו" [שזה בחינת נגינה כמבאר במקום אחר]. ועשרה מיני נגינה, ועשרה מיני דפיקין זה מבאר כבר. כל זה שמענו בפרוש. אך מי ומה ואימת, זה עמק עמק. הינו שגוף ענין המעשה, מי הם כל הנ"ל, ומה הוא ואימת ה'ה כל הנ"ל, זה עמק מלהשיג. גמר המעשה, הינו מה שהיה ביום השביעי, הינו ענין הקבצו שהיה בלא רגלים. וגם סיום התחלת המעשה מענין המלך הנ"ל לא זכינו לשמעה. ואמר שלא יספרה עוד והוא הפסד גדול, כי לא נזכה לשמעה עוד עד שיבוא משיח במהרה בימינו אמן.

המשך מעמ' הקודם

הכבדים והמדוכדכים, היא זאת שתביא את הגאולה העתידית.
זרקי עצמך לתוך המעגל - את יכולה!

בט"ו באב בנות ישראל היו יוצאות לחולל בכרמים. מעגלים מעגלים, רקדו בנות ישראל הקדושות את ריקוד האמונה בחי החיים שישלח להן זיווגן ההגון להן. שידוכים הגונים היו נעשים בקדושה ובטהרה. עד שאמר רבי שמעון בן גמליאל: "לא היו לישראל ימים טובים כט"ו באב ויום הכיפורים". לנו הנשים יש כוח למשוך את עצמנו במסירות נפש למעלה יותר מהגברים, "בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ובזכותם עתידים להיגאל". השם הכי רוצה שנהיה נשים שמחות, שאננות ובוטחות. כאלו שמחכות עם התוף ועם השמלה הלבנה למשיח שיבוא ויגאל. שיש להן חיוך גדול כי הגאולה קרבה, והכול כאשר לכול מושגח מאיתו יתברך. כי כן, החיים שלי, איך שהם באים, באופן שהם זורמים, עם כל המעברים והניסיונות שתוקפים אותי, זה ריקוד נפלא וגדול לכבודו יתברך שמחכה רק לי שארקוד אותו. והצדיקים מגלים שהנחת רוח שיהודיה כמוני גורמת לו מתוך קטנות והסתרה היא משהו שכל שרפי מעלה מתקנאים בו!

אז בואו ניתן ידיים, כל בנות ישראל, בנות המלך, ונרקוד עכשיו לכבוד השם יתברך במעגל גדול את החיים שלנו ממש. לא 'עשה חשבון' ליצר הרע שמספר לנו דיכאון ועצבות. נשמח אפילו מהשפה לחוץ, עד שהגלות תתקלף ונראה מה פעלנו במצוות ובמעשים הטובים שלנו. עד שהשמחה האמיתית השייכת לנו תתאזרח גם בתוך ליבנו... משיח צדקנו שיפרש עניינו של הבעטליר השביעי, יפרש גם את ענייננו ויקרותינו המכוסה עדיין. כל אחת שלחמה בחושך תקבל ממנו כתר מופלא וקדוש מאוד. יהי רצון שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך!

בלי התראה מוקדמת!

שמחה חוצת מגזרים

"כשאדם עושה מצווה בשמחה זה סימן שליבו שלם לאלוקי" אומר לנו רבנו בספר המידות (שמחה אות א'). כשכול הגוף נכנס למעגל השמחה, זה מראה שאני מאמינה באמת בו יתברך ושלמה עם מצוותיו. כשמשיח יבוא, לחם חוקינו יהיה לשמוח בה'. זאת תהיה דרך כבושה ברבים: "אנוכי אשמח בה'", האמונה תזרום בשמחה מתפרצת, מתגלגלת, חוצה מגזרים. פועמת בכל לב יהודי. משיח יכניס כזאת אמונה בבני אדם עד שנבין ונדע שכל מה שקורה קורה בהשגחה פרטית ומדויקת לטובתנו הנצחית והשמחה שזה ייתן לנו - אי אפשר לשער! וכמו שרבנו אומר: "זאת הבחינה היא מעין עולם הבא".

גם כשיורדים מהמלוכה - רק שמחה!

אך משיח עוד לא כאן... אנחנו בגלות קשה ומרה. ומלכו של עולם יודע שעוברים עלינו קשיים וניסיונות קשים כל כך. אנחנו ניפול, ונפלאנו! וכנראה שכול עוד אנחנו כאן על פני האדמה, הסימפוזיה המזדמרת בכל נפש נוסקת לשמיים ויורדת תהומות. הרגש הזה ושמו שמחה כל כך נדיר, ובכלל רגשות הלב כה מטעים ומבלבלים... אפילו באירוע משמח כמו חתונה, השמחה לפעמים חומקת מאתנו תחת מעטה דאגות וכבדות החומר. אך כשאנו יודעות שהשם מבקש מאתנו להחזיק בו גם כשנחשך לנו האור,

שזה חשוב לו, ומשמח אותו. שזאת עבודה שהוא רוצה מאיתנו, וכמו שהמלך הזקן אמר לבנו בתחילת המעשייה משבעת בעטלירס: היות ש'אני חוזה בכוכים, ואני רואה שאַתָּה עתיד ל'רד מן המלוכה בְּכֵן תִּרְאֶה שְׁלֵא יִהְיֶה לְךָ עֲצָבוֹת כְּשֶׁתֵּרַד מִן הַמְּלוּכָה רַק תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה וְכִשְׁתִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה, גַּם אֲנִי אֶהְיֶה בְּשִׂמְחָה" - יהיה לנו יותר קל יותר. נזכור: דווקא השמחה חסרת הסיכוי הזאת, שיש לנו לתת לו, נגד רגשות הלב

החיים שלי, איך שהם באים, באופן שהם זורמים, עם כל המעברים והניסיונות שתוקפים אותי, זה ריקוד נפלא וגדול לכבודו יתברך!

היי לי לבעטליר / פב

השק המלא, מתרוקן מאלי
ושוב את נותרת חסרה
אך דוקא בחשך
עמק באדמה
לפם של דברים מתרחש
המשיכי לרצות
לאחז בי חזק
נחת רוח לי לבקש

בואי בתי,
היי לי לבעטליר
בקשי אותי לעולם
החפוש, הבקשה, הגעגוע הרצון
זה השיר היפה מכולם!

אבני נגף מכשילות הרגלים
איך מרום המעלה שוב כשלה מטה
רעבה, מפחזת, צועקת לאבא?

מבין החרכים לתוך ההסתרה
אלמת אור נשפכת
יש שם בעטליר, שק לחם על גבו
טעמה וראתה כי טוב סחרו

וכך כל פעם זה בא והולך
האור והחשך מתחלפים ועוד איך
והיא קבצנית, אמללה שפזו
חרים גדולים לה בשק
רוצה להתקרב, לקטף כוכבים
ובמקום מפסידה במשחק

אך קולו של אביה מלטף והולך
החפוש הוא שוה ועוד איך!

זאת הדרך, ילדה
אחר שבע רעב
עליה סופה ירדה

ביער החיים
בסבך, בעלטה
נאבדה לאבא
היא צועקת ובוכה
עיניה למרום
בלי מלים, קולה נשא מעלה

מבין החרכים לתוך ההסתרה
אלמת אור נשפכת
יש שם בעטליר, שק לחם על גבו
טעמה וראתה כי טוב סחרו

הם שבעה קבצנים,
כל אחד ושקו
כל אחד ומתנתו הטובה
נותן לה דעת,
משביע עד גדות
בטובו מפזר אהבה

אך רגע, מדוע לפתע התעבו עננים
רוח סערה מעיפה אבק לפנים
לכלוך העולם מכסה הידים

שיר -
מעשייה

אור של גאולה

שיחת חברות

א. שר אהרן את ליאת שני

שבתות קירוב, הרצאות ושיעורים.

הרגע המאושר בחיי

"זהו הרגע המאושר בחיי" הוא המשפט אותו נהג להגיד תמיד. לא היה זה רק סלוגן, אלא דרך חיים. ליאור תמיד היה אומר: "כמו הרגע הזה לא היה מעולם ולא יהיה עוד, אין לדעת מה יהיה הרגע הבא, ומכיוון שכך אני רוצה לחיות אותו הכי טוב שאפשר". גם בתוך החולי והכאב עדיין זו הייתה התשובה לשאלה 'מה שלומך?', הוא היה מחייך את חיוכו הגדול ואחריו שולף את המשפט המנצח: "אני מכריז על הרגע הזה כרגע המאושר בחיי!"

הנשק הסודי ומקור הכוח

יש הרבה אנשים המכנים את עצמם 'ברסלברס' אבל בעניין ההתבודדות הם לא מחזיקים. ליאור תמיד התבודד. הוא חי את חייו בקשר מתמיד עם אבא. שבועיים לפני הפטירה חברים הגיעו לבקר. גופו היה חלוש עד אימה. הוא מתארגן בקושי רב לתפילה ומי שמטה אוזן לשפתיו הנעות שומע: "אבא, תעזור לי, אבא, תהיה איתי". ליאור היה אדם שחי תמיד עם השם יתברך ומדבר איתו כדבר איש אל רעהו. זה סוד הכוח.

אפשר לכעוס רגע?

בתקופת המחלה שאלו אותו:
-אפשר לדבר רגע על "זה"?
-על מה?

על הכעס. אנחנו מרגישים כעס על המצב. זה בסדר, אפשר לכעוס, לא נבהלים מהבהלה, לא כועסים מהכעס. כעס? נפלנו? קמנו.

שמחת גיל אין קץ

ליאור נפטר ביארצייט של החזון איש זצ"ל. על פניו מה הם קשורים? הכי הפכים שיש בעבודת השם, לא? ובכל זאת מצאנו קשר עמוק. החזון איש אמר: "כאשר זכה שְׁכַל האדם לראות אמיתת מציאותו יתברך, מיד נכנס בו שמחת גיל אין קץ" - וזה היה ליאור וכאלו היו חייו הפנימיים. שמחת גיל אין קץ.

חלום של שם

הבן הבכור נישא בתקופת מחלתו של ליאור. ארבעה חודשים לאחר פטירתו של אביו נולד לו בכורו למזל טוב. יומיים אחרי הברית הוא חולם את אביו. ושואל אותו:

"אבא באיזה שם אקרא לתינוק?"

"הוא יהיה לך לאב", אומר לו ליאור. "קרא לו ליאב".

"אבל אבא, ממשיך הבן לשאול. "למה הלכת מאתנו?"

"אני חי" עונה לו אביו. ועם המילה המהדהדת הזו מתעורר הבן ומפנים חי חי חי !!!

כמה ימים לפני הברית הוא שוב מתגלה לבנו בחלום ואומר לו: "תיקון: קרא לו נתן. נתן ליאב חי".

וכך קראו לילד. נתן ליאב חי!

גם לאשתו נגלה ליאור וסיפר לה כי בזמן שהוא יכול להיכנס מכניסים אותו להיכלו של רביה"ק.

מסר לכולנו -

חודש אב מפגיש אותנו עם החורבן הגדול בעולם ועם הציפיה לנחמה ובניין. ליאת שני, אלמנתו של ליאור צפריר זצ"ל ואם לעשרה יבדלו לחיים טובים וארוכים, בוחרת לראות את הנחמה והבניין על אף הקושי והאתגר - ממשיכה את דרכו מלאת האמונה והשמחה ועדיין ממשיכה לומר, כמו שלימד אותה בעלה זצ"ל: הרגע הזה הוא הרגע המאושר בחיי.

את ליאת אני תופסת תוך כפי אמינות אלוויות עניינה ללבית. אנון אהרן
מחלף ליחיה לאויות ראויות. לא רבץ אופטימלי עלימות זואיק, אבא בצצם זכר
ראיצה לל כולנו כעס. צפיינן באלות. אהרן אהרן אהרן. אבא זכר
אוסים נקיות או בתוך הפסתנה.

נפש פצועה

ליאור התייתם משני הוריו שנרצחו בפיגוע במטוס TWA לפני 47 שנה והוא רק בן שלוש שנים. הוא ואחיו גדלו אצל דודתם בילדות תל אביבית שגרתית, אחריה התגייס לצבא. את השירות הצבאי סיים כהלום קרב עם פוסט טראומה. הפגיעה הייתה ארוכת טווח ורבת השפעות. הוא מנסה להשתקם אך לשווא. הנפש הפצועה מתקשה לאחות את הפצעים.

לא הולך לי כלום

כשהוא פנה ללימודי תעודה ומקצוע הוא נתקל בכישלון חרוץ. מנסה אפיק ועוד אחד, אך הכישלונות רודפים אחריו. את התסכול הוא בוחר להביע דווקא בשירים. ובכך מתחיל להראות

לעצמו ולעולם כי השמחה אינה תלויה מצב חיצוני, ורגע מאושר אינו בהכרח כזה שמשקף "הצלחה". ואלו הן מילות השיר:

"העולם כולו / מלא מצליחנים / ורק אני / הולך לי כלום / לא הולך לי כלום"

משאיר את פיסות החול מאחורי

בגיל 27 התקרב ליהדות דרך חב"ד. בהמשך הכיר את רבנו ועצותיו הקדושות. הוא עלה מעלה מעלה, משאיר את פיסות החול מאחוריו. השבת עברו הייתה יום מקודש. הוא לא דיבר שום דיבורי חול רק התפלל או למד.

מעגל מתופפים

כמשימה אישית הוא רואה את קירוב הגאולה דרך הפצת דעת רבנו הקדוש והבאת שמחה ללבבות. הוא התחיל בפרויקט מיוחד שנקרא 'מעגל מתופפים'. זהו בעצם 'חווית יחד' מוזיקלית וקצבית. חוויה שכשמפעילים אותה עם התקשרות לצדיק היא משתדרגת לחוויה של שמחה ואחדות מיוחדת. הוא מוזמן לאזורי קונפליקט בהם יש מתיחות מדינית או חברתית ודווקא שם הוא מעמיד מעגל של אחדות ושמחה דרך התיפוף. מהר מאוד מזמינים אותו למקומות של פגועי נפש, נוער מתמודד ועוד, וגם שם הוא מגבש מעגלים של קירוב, אחדות ואהבת ישראל.

איבער שטיבל

את מרכז הקירוב באזור גוש דן הם הקימו ב"מקרה" ברחוב שטיבל. מה שהתברר אחר כך כהשגחה מופלאה וקיום למעשה של ציטוט דברי רבנו שכדאי שיהיה לכל יהודי 'איבער שטיבל' (עליית גג/חדר מיוחד) לעבודת השם. במרכז נערכות פעילויות קירוב, ליל סדר גדול של עשרות איש,

לעבור את החופש בשלום

ומנערים. הצפונים - לכו לדרום. והדרומים - תצפינו. כולם נוסעים. נכון, צריך לנסוע קצת, אין ברה. צריך לספק את הצורך הזה שמתעורר ומרחף באוויר. אבל אם כבר נוסעים, למה לא לנסוע לקברי צדיקים? בירושלים אפשר לנסוע לציונו של שמואל הנביא. יש שם מקום לאכול, נוף מיוחד, ותמיד רוח טובה שנושבת. אפשר לבלות שם יום שלם של חופש. ועל זו הדרך. יום לרחל אמנו, יום לכותל, לנסוע לרשב"י ולהקים מאהל יכול להיות עניין של יומיים שלושה. נסיעות למקומות אחרים גובלים בחוסר צניעות והרבה ממון... כמה טוב להגיע לקברי הצדיקים!

לסובב את האטרקציה בשתי ידיים

לפני שנים רבות, כשבני הגדול היה בן 10, קיבלתי טלפון: "שלום אפשר לדבר עם דודי פלדמן?", "באיזה נושא?" שאלתי. "אנחנו מתארגנים לנסיעה כל החברה" אמר בגאווה. "לאן?" תמהתי על הילדון הנמרץ. "לאטרקציות!" השיב החמוד הזה. אנחנו בגלות של אטרקציות. לונה גל, ספדייכיף, ימית 2000 ועוד... כל האטרקציות עומדות הכן ומסובבות לילדינו את הראש עם שמותיהן המתחלפים. איך יוצאים מזה? מה עושים? אין לנו תקציב לכל מקומות הביילוי היוקרתיים הללו. דבר ראשון, הדיבור על המקום ממצה חצי מהחוויה. דברו על האחות שנסעה, הדודה שהייתה, השכנים שנסעו... על המגלשה המיוחדת והסחרחרת המשוכללת. זאת התאווה העיקרית שלהם. אם נלך בסוף או לא? זה לא משנה. אפשר לשלוח 'נציג משפחתי' שייסע בשם כולנו. אם אתם מדברים ומדברים ויש לכם תקציב רק לאטרקציה אחת, תרגישו מצוין. תחוו אותה בשמחה גדולה. ותדברו עליה כמה שיותר לפני ואחרי. חוף ים לא עולה הרבה חוץ מהנסיעות (וכמובן הקרם הגנה החשוב כל כך) וכך על זו הדרך עוברים את החופש בשפיות ובלי חסרון כיס גדול מדי.

תחזיקי מעמד, תהיי בעטלרית!

אנחנו האימהות חייבות להחזיק מעמד. להיות שמחות, מרוצות, למרות כל הסחרחרה מסיבי. להיות בעטלריות אמתיות, לבקש כל יום מבורא עולם לעבור את היום הזה בלי להתייחס לכל מיני פרטים מעצבנים בתוכו. אין מה לעשות, צריך לשחרר הרבה דברים. אם הילד עשה סיבוב בלי הציצית לא נורא. תעלימי עין, קצת. (כמובן, במקרה של שאלה הלכתית - תשאלו!) בקרוב הם יחזרו למסגרת, המסגרת תחייב אותם. העיקר שבבית יהיה נעים וטעים.

אמא יקרה חזקי ואמצי! אני מאחלת לך שיהיה לך מספיק כסף לכל מה שאת צריכה. לפלסטלינה, צבעים, משחקים, אטרקציות...

התם הקדוש תמיד מצא עניין חדש להתעסק בו, את תהיי תמימה, גם לך יש 'עניין חדש' להתבודד עליו. תתפללי לעבור את החופש הגדול הזה בשמחה!

חינוך בחיור

כ"ב 3 אב תשס"א

שלום חברות יקרות, תנו חיוך לפני שאתן לומדות עוד פרק בחינוך ובפרט עתה כשאנו מסיימות את המעשייה הקדושה משבעת בעטלרס. בעטליר באידיש זה מבקש. וכל אמא צריכה ללכת עם הרבה 'בעטלריות', הרבה בקשה לבורא עולמים, ובפרט עתה בחופש הגדול. אני חושבת שהגזרה הכי קשה שגזרו הציונים בארץ ישראל זה החופש הגדול. מה פתאום שהילדים שלנו יהיו כל כך הרבה זמן בחופש? משוטטים חופשי בלי מסגרת? אבל עם ישראל אמון על גזרות ועל המתקתם ומומחה בלהפוך את הכי גרוע - להכי טוב. אז בואו נלמד לשחרר כמה עניינים שנוכל לעבור את החודשים האלו בשמחה.

השעון יוצא לפנסייה

דבר ראשון נלמד לשחרר את השעון. זהו, אמא. השעון יצא לפנסייה. הוא יתעורר כמה שעות לפני הראשון לספטמבר. צריך להבין שכל ההנאה של הילדים מהחופשה זה לישון מאוחר ולקום מאוחר. לעבור מעניין לעניין, להפוך את היוצרות. כמה מהנה להכין בשתיים בלילה צ'יפס או לעשות מנגל בשלוש לפנות בוקר במרפסת עם הכנפיים או ההודו שחשבת לבשל מחר בצהריים... חוויה של ממש להעביר בוקר שלם בשינה, לקום בשתיים ולאכול קורנפלקס עם חלב או נס עם קוביית שוקולד. נדמה שכל יום ישנים מאוחר יותר, וקמים מאוחר יותר, עד שבסוף החופש רואים את הזריחה. הצדיקים שבהם מתפללים שחרית והולכים לישון. האחרים מזוגגים עם הזמנים. צריך לבדוק את פסקי ההלכה הברורים מתי זמן אחרון של קריאת שמע, ועד מתי מותר להגיד ברכות השחר, אבל כל עוד שאתם במסגרת הלכתית - שחררי! שיהנו להם!

אוכל בריא? לא עכשיו!

עוד עניין שמייסר אימהות רבות זה הנושא של האוכל. אמא, את רוצה לישון ורוצה שקט, זה טבעי. אבל הבית בפעילות מתמדת. הזמן מאבד משמעות בחופש הגדול. ברוך השם שהפעילות בתוך הבית ולא מחוץ. מאכלי החופש רחוקים ממה שתכננת... חוסר השגרה והעדר הסדר מביא את כל הג'אנק-פוד לתוך הבית פנימה. זה לא בריא, את צודקת. תכבשי את תאוותך לאוכל בריא ותשמרי אותה לשנת הלימודים. בחופש הגדול אוכלים פתיתים, שניצל תירס וכמובן טוסטים. והכי אטרקציה זה לאכול אותם באמצע הלילה. לא נורא אם קונים מיץ פטל, מערבבים עם מים ומקפאים. הכי נחמד להכין עכשיו קרטיבים. אם תנסי לרדוף אחריהם עם סדר יום וארוחות בריאות, זה לא ילך, את רק תתעייפי.

כולנו בתוך צנצנת

בחופש הגדול כולם מרגישים שהם חייבים לנסוע, לנסוע ושוב לנסוע. כמו רוח תזזית שדוחקת לעלות על אוטובוס או איזה רכב ולדהור. לאן? לא משנה! העיקר לנסוע. לפעמים אני מרגישה שבבין הזמנים כאילו מכניסים את כל בני ישראל לתוך צנצנת, סוגרים חזק

המשך מעמ' 6 - שיחת חברות

לתפוס מהעצות של הצדיק, מעט זה גם טוב. באותו רגע שמזדמנת המצווה לידיד/לאוזניך/לעיניך תחטפי מה שאת יכולה. אין מורין על מסירות נפש. לא אומרים למישהו אתה חייב למסור נפש. אבל לתת טיפה מעצמך, כן! לא להתבצר בתוך ה"אני לא יכולה" אלא לתת טיפה מעבר למה שאת חושבת שאת יכולה.

ברכת הדרך

אשריכני! מברכת את כולנו שנזכה תמיד ללכת בדרך של הצדיק. לקיים את עצותיו בתמימות, בפשיטות, בלי בלבולים, בלי הרהורים, בשמחה. לא נתעצב מהעצב לא נכעס מהכעס לא נדאג מהדאגה לא ניפול מהנפילה! נפלנו? אז קמנו!

בשיחות חיזוק אותן מעבירה ליאת היא מבשרת לכולם בשורה "מפתיעה" עד מאוד. "כולנו", היא אומרת ברוגע, "נמצאים כאן על זמן שאול, כולנו נמות בסוף. החיים מאוד זמניים ונזילים ובו זמנית נצחיים, ואנחנו חייבים לראות כל רגע כאילו לא יהיה עוד רגע כזה. לא יהיה עוד מישהו שירצה ממך צדקה בצומת, לא יהיה עוד ילד שיבקש ממך תשומת לב, לא יהיה עוד רגע כזה של כיבוד הורים או הארת פנים. כמה חשוב לעשות עכשיו, לחטוף את מה שאפשר... לא לומר מחר..."

מי שמרגיש שאין לו כלים? או במילים אחרות מי שזה נשמע לה גדול עליה קצת...

לא חסר איפה לעשות חסדים. דבקות בהשם, גמילות חסדים, מה שאפשר

אורו של עולם

לא ל'שוברם' ול'שורפם'.

כי כל אור, צריך כלי מותאם שיוכל להכילו, חוטי חשמל שיעבירו אותו "בהדרגה ובמידה", ואילו יותאם המתח החשמלי למכשיר, עוד קודם שיפעילו הוא יביא לשריפתו.

יוצא אם כן, שעצלות, עצבות, דכדוך, כבודות, חוסר חשק, חוסר עניין, ייאוש, חדלון, פחדים, דאגות וכל מחשבה ורגש 'רעים' של אי שייכות וחיבור לה' ולתורתו, הינם תוצאה ישירה לאותו רצון כביר הפועם בתוכנו, שלעוצם גודלו, נשרף עוד קודם שהתחלנו להרגישו ולהבין שהוא קיים.

לייצר חלל פנוי מרצון

כשעלה ברצון ה' לברוא עולם, בראו כאשר נוכחותו נסתרת כדי לאפשר לנו לבחור גלותו ולהמליכו, מתוך מציאות גשמית של עשיה. בכדי שיוכל לברוא עולם 'נעלם' כזה, פינה הוא יתברך, כביכול, את אלוקותו, את אורו האין סופי לצדדים, ויצר חלל, הפנוי כביכול, מאלוקותו. ואז גילה מאורו, והסתירו - צמצמו, גילה שוב וצמצמו, כך 'צר כלים' וברא את הספירות והעולמות. באופן זה גם מנהיג את עולמו, כשכל בריאה חדשה נוצרת ונבראת מתוך צמצום והסתרה שקדמו לה.

כדי ליצור כלים לאורה העצום של נשמתנו, עלינו לנהוג בדרך זו; כשלב ראשון, לייצר חלל פנוי מרצון, כביכול, של הרפיה, להגיד לעצמנו: "לא עליך המלאכה לגמור", "הכול בידי שמים", "אין אדם נוקף אצבעו למטה, אם לא מכריזין על כך מלמעלה", 'כל הצלחה או כשלון הם ברצון ה'". אפשר גם לייצר חלל פנוי של פשיטות ותמימות שמשמעו זריקת השכל מכול מיני פרשנות המציאות ורגשות ('מחשבות רעות'), ובכך להוריד מתח, לחץ ועול ממה שאני מרגישה שעליי לעשות.

אומנות הצמצום

לאחר שהמתח ירד, השלב הבא הוא להצטמצם. לחשוב 'מחשבות טובות' אמיתיות כהכוונת התורה והצדיקים, כמו 'מעט הוא גם טוב', 'התחלות חדשות', 'אזמרה', 'כבוד ה', 'זה מעשה שלו וזה מעשה שלי' וכד'... ולוודא עם עצמי, מה בכל אופן אני יכולה לעשות עכשיו לכבוד ה' בהתאם למסוגלות ולאפשרויות שלי. ואז, לתפוס משהו אחד קטן, לעשותו ולהחשיבו! ועוד משהו נוסף קטן... נזכור: יכולת ההצטמצמות למעשים 'פעוטים' והוקרתם, היא זו שתקדם ותמלא אותנו

באור יציב ומחבר.

ההבנה כי גילוי אור ה' בעולם ובתוכנו, מוכרחה להגיע דווקא מתוך הסתרת אור ה' - בלבול וקושי, מנמיכה מאתנו את מפלס בהלת 'המחשבות הרעות', החונקות כל עשיה ורצון, וממקדת אותנו בתכלית בריאתנו ובריאת העולם - גילוי אורו של ה' והמלכתו בתוך המציאות בה הוא יתברך שם אותנו. כאשר 'מחשבות טובות' של אמונה ואמון ה' בנו ובמעשנו מהוות בסיס יציב ומחבר של כלים מכילים לאור.

"אני מאוד רוצה להתפלל, אבל יש לי כל כך הרבה דברים להספיק..."
"הייתי רוצה להתחזק במשהו, לעשות משהו טוב, להרגיש מחוברת, אך לא יודעת מה עליי לעשות..."

"אני כוספת להיות אמא טובה. לשבת עם הילדים, לדבר איתם, לשמוע אותם, לשחק איתם, אפילו מפנה את עצמי עבורם, אך פתאום חמק עבר לו צהריים ואתא ערב..."

"פעם עוד היו לי שאיפות לעבוד על עצמי ולהשתנות בעניין של כעס, עין טובה, סבלנות... והיום? הכול רק טופח לי על הפנים בלעג..."

מה הבעיה שלי? למה זה קורה? מדוע אני מצליחה?? האם עליי לרצות יותר? לעבוד על כך שרצונותיי יהיו 'חזקים'? אולי להיות 'מחוברת למציאות' ולהבין ש'זה לא בשבילי' ושאיפות כאלו 'גדולות עליי'? או שמא להסיק בפשטות ש'ככה אני'!?

הכיסופים - עומדים בדרכנו אל הקודש

ר' נתן בליקוטי הלכות תפילת מנחה ז', ע"פ תורה מ"ט בליקוטי מוה"ר"ן, שופך אור חדש על תסכולים אלו ודומיהם, בהסבירו כי הללו אינם מגיעים מ'חוסר אור' וחוסר רצון, אלא להיפך מ'עוצם אור' כלומר מ'ריבוי אור' שלא מצליח להצטמצם.

"כי אור להביות איש הישראלי הוא בחינת אור אין סוף, כי אין סוף ואין תכלית לתשוקתו, עד שאינו יכול לעשות שום עבודה ולהמשיך שום מידה וכו'".

וצריך לצמצם ההתלהבות הזאת עד שיהיה בחינת חלל בלב, בחינת 'ולבי חלל בקרבי'. והלב הוא הציר של כל המידות שהם העולמות.

והעיקר על ידי החכמה שבלב שהם מחשבות טובות וכו'. וכחשוב מחשבות רעות חס ושלום הוא מטמטם החלל שבלב וכו'.

ועל כן צריך להתגבר בזה לצמצם התלהבות הלב שלא יתלהב יותר מדאי, כי זה בחינת רבוי האור שממנו היה בחינת שבירת כלים. רק לראות שתהיה ההתלהבות בהדרגה ובמידה בבחינת 'ולבי חלל בקרבי' וכו'.

והעיקר להתגבר להמשיך לתוך הלב חכמה אמיתית שהם מחשבות טובות ולהתגבר בכל כוחו על המחשבות רעות, ועל ידי זה יזכה לכל המידות טובות ולעבוד את ה' יתברך כראוי.

והכל כדי שיתגלה מלכותו יתברך שבשביל זה נברא הכל, בשביל האדם שיזכה על ידי כל הנ"ל לגלות מלכותו יתברך בשלמות בזה העולם המעשה. וכו'."

ר' נתן מסביר כי הסיבה שאיננו מצליחות לממש רצונותינו בפועל, להשתפר ולהתקדם היא מעלתה האדירה של נשמתנו, שנחצבה מתחת כיסא כבודו של ה', ומשתוקקת בתשוקה עצומה אין סופית אליו. דווקא כיסופים אלו, למרבה הפלא, עומדים בדרכנו. חסרות לנו אמות מידה נכונות, יכולות מותאמות שהם בעצם 'כלים' שיאפשרו לנו להכיל ולהשתמש באמצעים שניתנו לנו כדי לגלות את מלכות ה' בעולם, וחלילה

והעיקר להתגבר להמשיך לתוך הלב חכמה אמיתית שהם מחשבות טובות ולהתגבר בכל כוחו על המחשבות רעות, ועל ידי זה יזכה לכל המידות טובות ולעבוד את ה' יתברך כראוי.

והכל כדי שיתגלה מלכותו יתברך שבשביל זה נברא הכל, בשביל האדם שיזכה על ידי כל הנ"ל לגלות מלכותו יתברך בשלמות בזה העולם המעשה. וכו'."

ר' נתן מסביר כי הסיבה שאיננו מצליחות לממש רצונותינו בפועל, להשתפר ולהתקדם היא מעלתה האדירה של נשמתנו, שנחצבה מתחת כיסא כבודו של ה', ומשתוקקת בתשוקה עצומה אין סופית אליו. דווקא כיסופים אלו, למרבה הפלא, עומדים בדרכנו. חסרות לנו אמות מידה נכונות, יכולות מותאמות שהם בעצם 'כלים' שיאפשרו לנו להכיל ולהשתמש באמצעים שניתנו לנו כדי לגלות את מלכות ה' בעולם, וחלילה

והעיקר להתגבר להמשיך לתוך הלב חכמה אמיתית שהם מחשבות טובות ולהתגבר בכל כוחו על המחשבות רעות, ועל ידי זה יזכה לכל המידות טובות ולעבוד את ה' יתברך כראוי.

והכל כדי שיתגלה מלכותו יתברך שבשביל זה נברא הכל, בשביל האדם שיזכה על ידי כל הנ"ל לגלות מלכותו יתברך בשלמות בזה העולם המעשה. וכו'."

נקודת בהירות

ע"פ ח' ק"פ

הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

קו ההתחזקות
02-6633554

אבא, אני רוצה! / ר. לר

יתברך ברצון תקיף וחזק" כי רצון אמיתי של צימאון והשתוקקות לה' זוהי הגאולה! כמאמר הפסוק "והשלכתי רעב בארץ - לא רעב ללחם, ולא צמא למים - כי אם לשמוע את דברי ה'!" כי "כל עניני כיסופין וגעגועים דקדושה לה' יתברך ולעבודתו באמת, זהו עיקר תענוג עולם הבא".

אלא שכעת, בתוקף הגלות, הרצון שלנו לקרבת ה' הוא פנימי וחבוי, ועלינו לגלותו, לעוררו ולהוציאו מן הכוח אל הפועל.

פתאום מכה בי ההבנה – נכון, הכול דביק, מלוכלך, מדכא, חם. כן, העצב עצום, הצער אין סופי – מלכות ה' נעלמת! ואני, אטומה שכמותי, לא מצליחה להרגיש בצערה של השכינה, לא חשה באבל הנורא. ה' הוא המלך, בראני לכבודו, לעשות רצונו, ואני מבולבלת בתוך ערבול של דמיונות, בהסתרה. והלא אני יודעת כי "כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בבניינה" ורוצה להתאבל, רוצה להרגיש, רוצה לראות בבניינה! ועכשיו, כאשר אמצעי הרצון החיצוניים מוחלשים, כשאין מוזיקה ומאכלי בשר, ונזהרים מטיוילים ועינוגים, הזמן לעורר את הרצון הפנימי האמיתי שלי אל ה', על ידי דיבורי תפילה, כפי שרבנו אומר ש"צריך לדבר בפה הכיסופין וההשתוקקות שלך":

אבי שבשמיים, אתה מלך העולם, ואני נבראתי לעשות רצונך, אך שקועה בתוך דמיונות והסתרה, אני יודעת כי עלי לבכות את צער החורבן ואת ההרחקה, אך חשה מנותקת, רחוקה.

אבל, אבא שלי, אני רוצה. רוצה לעשות רצונך. רוצה להתאבל, להרגיש את צער השכינה. רוצה כי תגלה לנו את מלכותך, שנכיר בה, ונראה בבניינה.

וכמו תינוק קטן שמבקש מאביו את החסר לו, ומתעקש בידועו כי ימלא חפצו, מבקשת ממך – אבא, עורר ליבי לרצות לעבדך, לעקוף את הבלבולים, להתנתק מהרגלים ולכסוף אליך, גלה מלכותך עלינו!

חום כבד, זיעה דביקה, מכונת הכביסה שובתת, הרצפה 'מקושטת', אין מוזיקה... אב.

ואולי אפשר למצוא היתרים, הקלות לכבס? להתקלח?

לפני אלפיים שנה היה בית מקדש בירושלים והוא נחרב, בשביל זה כל כבדות האבל, אך במה מרגישים את החסר?

השכינה בגלות, מלכות ה' בהסתרה. אבל שגרת היומיום שוחקת, המרדף אחר דברים הכרחיים לא מותירה אפילו דקה פנויה. ומי שמה ליבה לחוש את כאב קול המואזין הבוקע מבית קודשי הקודשים? או להצר על פרסומות שחץ בחוצות עיר הקודש והמקדש, אחוזת החילונית וההתבוללות?

אולי כאשר מחיר החד פעמי והשתיה הקלה נוסקים לגבהים וגזירות כלכליות יורדות, אז נזכרים לזעוק: "נו, שיבוא כבר המשיח..." או כששומעים על קשיים ואסונות... קובעים: "זהו, הוא כבר מוכרח לבוא".

האם הגלות היא שם נרדף לקשיים בפרנסה ובקיום, ואת זה תסדר לנו הגאולה??

אתמול בבוקר פתחתי מעשה שגרה את דלת המקרר והוציא את החלב לכוס קפה הבוקר, אוי, לא! אין חלב! איך אסתדר בלעדיו? איך אצלה את הבוקר בלי – כוס קפה בחלב?

אפשר אמנם ללכת לקנות, אבל בשביל זה אני צריכה את אנרגיית הקפאין כדי לעזור להקיץ את הישנים, ועד שמישהו יואיל בטובו לקום, להזדרז, לתקתק עניינים, ולרוץ, ולחזור, ו – כבר מאוחר! מחוגי השעון שלא התחשבו בחוסר הקפאין המשבית שלי גרמו לגלגלי מוחי המאוכזבים לקלוט שעוד רגע קט גם הסעה לא תהיה לילדים, וכך הרמתי את עצמי בעצבים גלויים עליהם שיקומו כבר, ויתלבשו, ויזיזו את עצמם, ויזדרזו, ויצאו, וילכו, וכבר יהיו בחוץ, ו... אין לי קפה!

אז קפה שאין לי מוציא אותי מדעתי, הרגשתי מאוד את חסרונו, והיעדרו היה אכפת לי, ומה עם בית המקדש? מה עם צער השכינה? למה חסרים גשמיים מעיקים ותופסים וחונקים? ועם חסרון השכינה אני משלימה או אפילו מתעלמת?

מדוע, בינינו, אני מחכה בלבי שיעבור כבר תשעה באב ונתקלח כמו 'בני אדם', נדליק מוזיקה ונתחיל לחגוג את 'בין הזמנים'?

האמנם אני כל כך שקועה בגשמיות עד שלא אכפת לי מכבוד ה' המושפל עד עפר? איך אבזז לתאוות ואתעורר מהתרדמה? איך אזכה לעורר הצימאון והכיסופים לעשות רצון ה'?

"על ידי שיש לאדם רצון אחר חוץ מרצון ה' נעשה מלכות לסטרא אחרא" אומר ר' נתן בליקוטי עצות. זוהי הגלות, מלכות לסיטרא אחרא, שהיא רצונות אחרים מרצון ה'. תאוות לכבוד וממון, רדיפה אחר נוחות ותענוגות המסתירים את כבוד ה' מאיתנו ונותנים לגלות את תוקפה וגבורתה.

אמנם הגשמיות כוללת צרכים הכרחיים כמו אכילה, שתיה, בידוד, פרנסה ואפילו מצב רוח טוב. אלא שעלינו לשים לב היכן אנו שמות את הדגש, האם עושות זאת כהכרח או נשאבות לכך עם כל כובד המשקל.

זוהי השאלה, איפה עיקר הרצון שלנו נמצא? היכן ההשתוקקות והתאוה. "צריך כל אדם כפי מה שהוא להרגיל עצמו בזה, לכסוף ולהשתוקק לה'

בידינו הדבר / כ"ב' א.ו.

מסופר על סוחר ובנו שהגיעו למוסקבה, בירת רוסיה, והתאכסנו באחד מבתי המלונות. ברוסיה, כידוע אסור היה להסתובב עם כיפה וציצית, היהדות הייתה אסורה בתכלית האיסור... לכן, הם חבשו כובע רוסי כדרך הסוחרים, ואת תפילתם התפללו בלחש לפנות בוקר בחדרם. לאחר מכן היו יורדים לשתות תה בחדר האוכל.

יום אחד בזמן שהתפללו שמעו קול שופר הולך וחזק. בעצם, נראה שמכול כיוון נשמעו שופרות. כשירדו לחדר האוכל ושאלו לפשר הקולות סיפרו הכול על צבא זר שהגיעו מאי שם, וחונים מחוץ לעיר. הצאר, כך סיפרו כולם, הסכים לצבא הגיבור לנהוג במנהגיהם. למחרת קצינים מאותו צבא פוזרו במלונות, וגם במלון שלהם התאכסנו מספר קצינים. כשהשופרות נשמעו חזקים מאי פעם, ירדו האב ובנו לחדר האוכל, וראו אותם. הם היו גיבורים וחזקים, עם מדים שונים שלא ראו מעולם. ראו עליהם שלא פחדו מאיש, קומתם זקופה, עיניהם מאירות. להפתעתם לעיני כל אורחי המלון התעטפו בטלית ותפילין והתפללו תפילה בכוח והתלהבות. אף אחד לא אמר להם מאומה, הכול כיבדו אותם. לאחר מכן נעלמו מהמקום. מאוחר בלילה שוב שמעו קול שופר, אך הפעם הקול היה שבור, מרוסק. למחרת כשירדו לפגוש בהם, כל גאוותם נעלמה. הם התפללו בבכי, ניכר היה שהם שבורים.

"אבא שלי לא יכול יותר" סיפר הבן. "הוא חבש כיפתו, הוציא ציציותיו ובסיום תפילתם בא ודיבר איתם בלשון הקדוש. וכך אמרו לו: "אנחנו בני משה שלא היינו בחורבן הבית, גלינו מעבר לנהר הסמבטיון ובמשך דורות אנו מחכים לשוב לירושלים. מסורת בידינו שבכול יום דן השם את העולם כולו. אם המעשים הרעים גוברים על הטובים, הגלות ממשיכה, אך אם הפוך, אזי זהו יום הגאולה ואנחנו יכולים להתחיל לצעוד לירושלים. אתמול בבוקר יצאה בת קול והודיעה שלראשונה גברו המעשים הטובים על הרעים, התחלנו לצעוד". "ומה קרה?" שאל אבי. "מדוע פניכם כה נפולים עתה?", "באמצע הלילה באיזה מקום בעולם איש רצח את אחיו, וביאת המשיח נדחתה, ולא נותר לנו אלא לשוב למקומנו". סיים סיפורו באנחה כבדה. "תנו לי אות אמת, שאוכל להוכיח לחברי שראיתי אתכם וכך יאמינו לי שאתם קיימים, בני משה קדושים שכמותכם". ביקש מהם אבי. אחד הקצינים הוציא פיסת נייר.

"זוהי פיסת נייר ששום דבר לא כתוב אליה, אך במוצאי י"ז אחרי קידוש הלבנה, אם תחזיק אותה לאור הנר, תוכל לקרוא בהם את שמך, את שמות הורייך, ואם תהיה לך ראייה דקה אף את שמות ילדיך ונכדיך. אם תמשיך להסתכל בפתק זה עם עיניים טהורות ומבט זך, תוכל לדעת מתי יבוא משיח" אמר הקצין וכבר התכונן, יחד עם שאר הקצינים לשוב על עקבותיו. אבי הודה לו, לקח את הפתק והביאו לרבי מרדכי מנשכיז זיע"א.

בערב יום כיפור הגיעו לנשכיז עשרות אנשים. השנה מהרו להתפלל את תפילת הנעילה כשכולם מחכים במתח רב... הרבי בידו האחת הגביה את הנר, כשאור הלבנה חופף מעל, הוא קרב את הפתקה אליו, ואכן הוא קורא את שמו: רבי מרדכי בן... אחר רואה את שם סבו... את שם סבא רבא וכל הדורות שלפניו עד אברהם אבינו, אחר כך השתררה דממה מוחלטת. הרב'ה הקדוש מביט בריכוז עצום בפתק. עיניו מצטטפות. הוא רואה מתי יבוא משיח, אבל אז הוא עוצר. וברגע אחד שורף את הפתק בנר...

גם בלב שלנו כתובים דברים. כל אחת מאתנו יכולה להתבונן על לוח ליבה ולבדוק כיצד היא מסתכלת על כל הסובבים אותה. "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" אומר שלמה המלך. כל אחד רואה מה כתוב בלב השני עליו. אם נתחזק לחשוב מחשבות טובות ולסלק את המחשבות השליליות והמגנות שמתגנבות ללא משים לליבנו, נחפש בכול הכוח מחשבות של כף זכות, ונהיה עקשניות בכך מאוד, נמצא מחשבות טובות ונזכה בכוח זה לפעול מעשים טובים.

כי מחשבה טובה מושכת דיבורים טובים, ומשם יוצאים מעשים טובים.

בואו נתאמץ ביחד בכוח המחשבה ובזה נזכה להפוך את כל העולם לעולם טוב עם הסתכלות טובה. נעלה את הסובבים אותנו, ונזכה אותם לתשובה שלמה. כשכולם זוכים יחד לשוב אל השם, הגאולה קרובה

כ"ב' א.ו.

**שמחה
והתחזקות**

קורות כותבות

מאנה להינחם / ס' קן נחום

בתור אמא, מורה וגננת לשעבר אני זוכה יום יום להיכנס לנעליהם של הילדים סביבי (או לפחות מנסה להיחדס לתוכם). אני בכל אופן מידה 41...)

כשאני מגיעה איתם לנושאים הקשורים לגלות, צער השכינה או משיח אני רואה מקרוב את עיניהם נוצצות. יש להם עוד את התמימות שאבדה לי עם השנים.

למשל, לפני כמה שנים בשיעור פרשת שבוע דיברנו על הפרשת חלה. כשהסברתי לתלמידות ששורפים את החלה כי אין לנו בית מקדש, נפל עצב בכיתה. בנות השש הביטו בי בערגה גלויה שעה שניחמתי אותן שכשהמשיח יבוא נוכל לתת את החלה לכהן. ילדה אחת לא ויתרה ובפרץ יצירתי הכריזה: "המורה, למה לא שמים את הפרשת החלה במקפיא?"

כולן הנהנה בהסכמה ומלמלו: "כן, למקפיא, המורה. אולי למקפיא?". כששאלתי למה למקפיא? הן ענו כמעט במקלה: "כי אולי המשיח יבוא היום, חבל לשרוף!" ופתאום הבנתי. אני הרי מעודדת אותן מדי יום שאולי המשיח מגיע היום. מוחן התמים מיאן לקבל סתירה שכזאת... ומה איתי? מאותו רגע לפני שאני שורפת את החלה, מתעורר בי חשק עז להקפיא אותה ולו בשביל לחדד בתוכי את ההכרה: "חבל לשרוף! אולי משיח יבוא היום?", אך מפאת ספק הלכתי שיש בדבר, איני עושה זאת. רק נאנחת עמוקות. משיח תבוא!

אחת הדקות הכי יקרות עבורי בכיתה הן שירת "אני מאמין" שבסוף שחרית. אני מקפידה להיות נוכחת עם תלמידותיי כדי להצטרף למנגינה המרטיטה ולקולות הטהורים שעולים לשמי רום. כשאני מתרכזת במילים אני נכנסת לבליל רגשות סוער ומטלטל שקשה להסביר. זה מתחיל בגעגוע עמוק, עובר ללב שבור ויכול אף להגיע לעצב עמוק. כי גם אתמול שרתי את המילים בכוונה וקיווייתי בביאת השיח עוד באותו יום, והנה שוב אני עומדת באותו מקום ממתין ומייחל, עד מתי? אבל אז אני עוצרת בברקס אדיר ושרה בקול גדול ומנחם: "אף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום!" חמימות מציפה אותי ורוגע פושה בי. אני אומרת להשם: 'תראה אבא, בנות ישראל צנועות וטהורות ששרות כאן לכבודך!! יש למשיח למי להגיע! תראה אותן!!'

לא כל שנה זוכים להתחבר ולהרגיש את צער השכינה לעומק. זה מצריך רצון, תפילה והכנה כמו כל דבר אחר. לפני כמה שנים זכיתי להיות באומן לתקופה שכללה את תשעה באב. נפשי לא תשכח את תשעה באב הזה לעולם. ירדתי לציון הקדוש בנעלי בית קשות ולחצות, חלשה ומעורפלת. השתוקקתי להגיע לרבי שעוטף אותי תמיד בחיבוק אוהב. פתחתי את דלת הציון והרגשתי בום בלב. כמעט קרסתי מצער.

הציון הקדוש היה אפלולי וכמעט ריק. כמה נשים עצובות ישבו בפינות על ספסלים הפוכים, האווירה הייתה כבדה. הצער היה כה מוחשי! הרגשתי שהלב שלי נשרף. התיישבתי עם תהילים על הרצפה הקרה ולשעתיים שכחתי שיש עולם. רק צער השכינה היה שם יחד עם רבינו הקדוש ואנוכי עם התחונות. צעקתי וצרחתי כמו חיה פצועה התחננתי לרבינו הנחמן שיבכה יחד איתי כי "רעבע, למי עוד יש השפעה בעולמות העליונים אם לא לך?? בקש להשם שיגאלנו, עם ישראל ובתוכם אני, נשרפים פה מצער!! כמה עוד נחכה???"

אחרי חוויה קורעת כזאת הלב שלי נשאר חרוך בקצוותיו. אני כבר לא אותו בנאדם. אני מיאנה לנחם.

חופש עם שבעת הקבצנים

הפעם לכבוד החופש הגדול ובהשראת סיום המעשייה של 'שבעת הקבצנים' ניקח אתנו אל תוך הבית והלב רמזים ויישום מעשי של המתנות השמימיות מהקבצנים. כל אחד מהקבצנים נותן לך מתנה נצחית, רק פתחי את ליבך אל השפע, מחקי את כל זיכרונות הבלהה של חופשים משנים קודמות, והתחברי לסיפור משנים קדמוניות. כן, גם את יכולה. אצל השם יתברך הכול אפשרי.

יצאנו לחופש, בואי!!!

הקבצן העיוור - מלמד אותך לסגל את היכולת המופלאה של העיוורון. אל תסתכלי על השעון כשהבנות קמות בבוקר. מה זה משנה מה השעה? גם את החדר ההפוך במהפכת עולם אל תראי כלל. קיימי מאמר הכתוב: 'עצמי עיניך מראות שווא'. כנ"ל לגבי אופני התעסוקה (דפדוף אינסופי במצלמה ובעלון הפרסום סגולה נפלאה ליצור חסכים וצרכים בלתי ממומשים). אל תתרשמי ממראה עיניים. הלוקיישן הפיג'מתי משהו בשעת צהרים מאוחרת או בדמדומי ערב הוא חלק מהתפאורה. סדר יום? יתכן שזו אמת אבל לא בטוח אמת לאמיתה.

הקבצן החירש - מעניק לך חירות מבורכת. את לא שומעת את היללות של העולם הזה כלל. החסרונות שהעולם צועק באוזנייך על דבר השכנים שנסעו לנופש, או לימית אלפיים, או לאקווה כף, או לטיול בכבישי הצפון העמוסים במשפחות שוחרות טבע, או הכול גם יחד, לא נוגע בך כהוא זה. גם את קולות המריבה הסוערים של הנופשות אצלכם בסלון אינך שומעת כלל. החירות כוללת גם תרגום אחר למציאות האטרקציות אצל השכנים. הם יוצאים למסע, וגם אתם - מסע בדרך אל הפרגון או בירור המדמה (לבדוק מה אמיתי ומה סתם שמועה מנופחת). המריבות זו דינמיקה משפחתית במיטבה, העשרה ביו חברתית או מה שתגידי. רק לא חיסרון כלשהו בך או בהם חלילה...

הקבצן כבד הפה - נותן לך את המתנה הגדולה מכולן: שתיקה!!! יפה שתיקה לחכמים וק"ו לחכמות. אמרה סינית עתיקה אומרת כשאין לך מה לומר תאמר אמרה סינית עתיקה אומרת. ואני אומרת לך: כשנגמרות המילים כדאי מאוד לתת להן להיגמר, אחרת זה נגמר לא טוב. שתקי בתי, שתקי. אל דאגה, את לא תתפוצצו. את כל האשד הגועש פירקי לפניך יתברך, שחרי הכול! זה דורש יותר מיומנות אבל מביא תוצאות הרבה יותר אפקטיביות. קראי אליו: "ה' אני מרגישה שאני לא יכולה כבר! עפו לי כל הברגים!" (סידור "תפילות רחל", תפילות לעת צרה). וכן על זאת הדרך.

הקבצן עם ההוקיר - מרמז לך על יכולתך המופלאה (הפוטנציאלית) להשליך קולות. לקחת כל מיני צרמוניות או שברי מילים שבאות בקטע קצת פחות, ולהפוך אותן לכאלו שמקרבות את הציפור לציפור. מקרבות בין אחות לאחותה ובין בעל הבית לבני ביתה... זה שכתפיו הן מעט המכיל את המרובה - נותן לך מתנה מופלאה למצוא מקום בכל מקום. גם אם נסעתם לים ובטעות גיליתם שהוא הפך לים של אנשים, תמיד תוכלו למצוא פיסת מרחב בתוך הנחשול האנושי. להתענג על ענבים חמימים בתוספת קראנצ' גרגירי חול. גם אם הגעתם לפארק שהבטיח נחל ומצאתם שלולית שאפילו היתושים פוחדים לעופף מעליה. או שמא מצאתם את נחל הטינופת ומפל היאבש תמיד תוכלי להפוך כל הוויה לחויה. יש לך את זה!!!

על הדרך את יכולה ללכת לנוח תחת האילן. כן, גם כזה שליד הבית יכול לתת לך השראה מופלאה אם רק תחליטי שזהו האילן המופלא שתחתיו נחות כל החיות בשלום ואהבה. נוחי שם יקירה, שאפי כמה נשימות עמוקות. הביטי על השקיעה הקיצית בשמיים ושמע כיצד היום נפרד מן הלילה בשירות ותשבחות. בשביל מה יש לך כושר דמיון מופלא כל כך, האם רק לחרדות וסרטי אימה? השתמשי בו בקטע הטוב!

הקבצן ללא ידיים - מזכיר לך שלהרים ידיים זה לא יאוש. אין יאוש בעולם כלל! אם את מרגישה אוזלת יד דעי לך זו אומנות מיוחדת להשתמש עם חוכמה נשית עתיקה להוציא את בת המלך האבודה ממבצר המים. וזו תקוותנו בימים מימיים אלו. שנצא משם כולנו לחיים ולשלום מברכת הנחלים. וממלחמות המים והימים.

הקבצן ללא רגלים זה שאינו מופיע מפורשות - מרמז על הריקודים הקדושים על ידם נמתקים כל הדינים. ההיגיון אומר שאם הכול אז מהמקום כדאי מאוד שגם את תזוזי ותהפכי את מצבי הבטטה לריקוד. כבד עלייך!! תתחילי במחשבה, בשיבה, בעמידה, מהר מאוד תמצאי את עצמך במחול סוער. כולם יעברו לדום רק מההלם "וואו, מה קרה לאמא?" ואת תרוויחי עוד כמה דקות של שקט.

חופש נעים ופורה בזכות שבעת הקבצנים הקדושים! ממני רחל.

תפילה לזכות להשתתף בקבוצת ראש השנה תשפ"ג הבעל"ט

רבנו של עולם באתי להתפלל ולהתחנן לפניך שתזכה את כל המקרבים לרבנו הקדוש לזכות להגיע לראש השנה לאמן לציון רבנו הקדוש ולהשתתף בקבוצת אלפי רבבות ישראל

כי אתה ה' הטוב יודע את גדל הזכות והחייב והסוד הגדול של הנסיעה לראש השנה לאמן כפי שהזהיר רבנו על כך: "ראש השנה שלי עולה על ומי שמקרב אלי הכל ומי שמקרב עלי יהיה אצלי בראש וצוה לעשות כרוז כלומר שלט לפרסום גדול שאיש בל יעדר,

וכן אני מתחננת אליך שכלם יוכלו לנסע בלי שום בלבול וקשי בפרט בני משפחתי והכל יתנהל בקלות ובשמחה באהבת חברים בקדשה ובטהרה.

רבנו של עולם, אתה נתת לרבנו הקדוש ראש השנה במתנה כפי שאמר רבנו ז"ל ראש השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם נתן לי זאת במתנה, וזה לא ירושה מאבותי אלא סוד גדול שנתנו לי משמים לכן אני מבקשת ממך שתשמע תפילתי ותזכה את כלם לזכות למטרה היקרה הזאת לשמע בקול הצדיק ולהגיע לראש השנה בלי שום דבר שיפריע להם, וכן אמר רבנו שמי שמשתתף בקבוצת הקדוש יש לו חלק בקרוב הגאולה שרבנו עושה, על כן תזכה אותי ואת שאר בני המשפחה שנסארים להיות שמחים מאוד בגדל הזכות הזאת ונזכה להכתב ולהחתם בספרם של צדיקים אמתיים

טובה ומתוקה בתוך שאר ישראל, שך אל, אכ"ר.

תפילה חדשה

המשך מעמ' 8 - שמחה והתחזקות

קרובה מאי פעם. כן, בידני הדבר. וכמו שאומר רבינו שהגאולה היא בידיו של כל אדם. "שובו אלי ואשובה אליכם" אומר לנו בורא עולם, ואנחנו מבקשים: "השיבנו השם אלייך ונשובה חדש מינו כקדם", אז מי מתחיל? אנחנו או בורא עולם? ובאמת, אין סתירה. בעצם החיפוש, הרצון למצוא אותו יתברך ולעשות לו נחת- הוא חוזר אלינו ומחזיר אותנו בתשובה. כולנו נזכה מהרה לגאולה השלמה, אמן כן יהי רצון!

בס"ד
הקו שיכניס לך
שמחה אמיתית ללב
הוגם יצחיק
אותך....
079-60-767-35
לושים בלבד

היה שמח ורוקד? / ל. פריז

הגבלה). כך או כך - מיישמת באהבה את האבחנה המדויקת והנצחית של הדוקטור האמיתי. נעליים בצבע ורוד עם ירוק אני רוצה" מזמינה נערת בת השלוש ימים מספר לאחר מכן. "או חום עם סגול" היא מתלבטת עמוקות. היה זה כאשר יצאנו בצוותא מחדרו של האורתופד. זה עתה קיבלה החיננית המתלבטת שלי המלצה למדרסים יחד עם אזהרה לקנות לה נעליים הגונות "ולא כמו הנייר הזה שהיא הולכת עליו עכשיו" -- הי! טראן! לה לה לה לה. בים בים! אסימון משתאה נופל במוחי בקול רינה. איך לא חשבתי על זה קודם? אולי גם כאבי הרגליים שלי משתוקקים פשוט למדרסים???" ההארה מדהימה אותי. יום שלם אני מסתובבת מלאת התפעלות מהגילוי השמימי.

"אני יודע למה לא חשבת על זה קודם" אומר בערב מי שאומר ומניח על השולחן את השלמונים למדרסים, "הגאולה הרי תלויה בדעת. אפילו מצבים הכי גשמיים, שדורשים, לכאורה, פתרון טבעי ומסודר - מחכים רק לעצה אמיתית". אני מקשיבה, מבינה טוב כ"כ... "אדם יכול להיות תקוע שנים ולהסתובב סביב עצמו ופתאום השם יתברך מרחם עליו ושולח לו הגדרה חדשה למצב או עצה טובה מחברים. התמונה מתהפכת פתאום, דעת חדשה מאירה את המציאות באור חדש ורק עכשיו - כשהחלטת להתבטל לרבנו הקדוש. כשיישמת בדייקנות את המרשם שלו - זכית לקבל רפואה שורשית. הארה כזו מופלאה למה שאת צריכה באמת!" עיניי משוטטות בחדר, נתקלות באמה על אמה שמעל הדלת. אבאלה! עולה בי געגוע, שלח לנו גאולה אמיתית! גאולה של דעת של צדיקים! שלוקחים את החיים שלנו כמו שהם - ומאירים בנו, פעם אחרי פעם, הגדרות אמיתיות למי אנחנו ומה קורה איתנו בעולם... למחרת, באושר וכמעט ללא כאבים, אני רוקדת על מדרסים את גאולתי הפרטית.

עם טחינה, אולי יעזור. ובינתיים - ממשיכה לחפש כיסא בכל הזדמנות, לשחרר וליישר את רגלי הדואבות. "רבש"ע" אני לוחשת בערב-בית-הפוך-ואינליכוח- לזוז אחד, "אבא שלי, נתת לי כאלו אוצרות מתוקים, כזה עומס וכאלה כאבי רגליים. אני יודעת שהכול ממך, וודאי זה לטובתי. ובכל זאת, אבא - לימדת אותי ע"י צדיקת האמיתיים שטוב אתה לכל; שאפשר לבקש על הכול, אנא, עשה למען הצדיקים הקדושים הללו. שלח לי רפואה אמיתית, רפואה של "ואני רופא אותה". של הצדיק הקדוש שיודע לרפאות הכול... וגילה את כוחו הנצחי של הבעטלער בלא רגליים. תן לי דעת מה לעשות כי כבר נפלת חלשות. במשמעות הכי פשוטה..."

"אמר שיהיה פמה מעשיות מאנשיו
ש'מכל אחד ואחד יספרו הרבה מעשיות"
תמונות חיים

ל מ ח ר ת
בבוקר אני קמה עם תחושה חדשה. אני הולכת לרופא האמת! והלא רביה"ק כבר גילה שכל הרפואות הן ע"י שמחה. ואם כך - מה יותר מתאים מלקבל על עצמי איזו קבלה קטנה, מין נחת רוח שאעשה להשם דווקא ברגליים?? ובכן - אני לואטת לנפשי תוך כדי כיסוח הגזר מהקרפיון הנ"ל, ובכן, ארקוד כל יום 2 דקות! נפשי מסכימה מיד. במהלך הימים הבאים אני צוברת דקות ריקוד יקרות מפז. מפזות בגרביים אלסטיות וממשיכה להאמין בכוחו של הרופא הנאמן. לפעמים מדליקה טייפ, לפעמים זוכה לרקוד עם זאטוטיי. לעיתים מרקדת במחשבה (ככה אפשר לקפץ ולכרכר בלי

למי אמרת:

"ברוחים אבאים לאימה ולטינוק אחדש!!" מתרגש בריסטול כחלחל בדלת ביתנו. בלונים בשלל גוונים צוחקים סביבו, חורצים לשון וקורצים בהתלהבות. אני מחייכת אליהם חזרה חיוך מתפעל ועייף. חמודים אתם, יוצאי חלציי. אח, תודה השם! אני מחבקת ברוך את החבילה התכולה הזעירה הנמה בזרועותיי. איזה כיף לחזור הביתה! איזה נס שככה - בידיים מלאות כל כך. לוחצת על הידית, ו- "אמממממאא!!" אמא הגיעה!!! צווחות התרגשות צוהלות מחרשות את אזני ואזני העולל הזעירות גם יחד. שעטות רגליים מכל מרחבי הבית מביאות איתן שלל גילאים שהגיעו לחזות בפלא. חלק מהצאצאים נצמדים אליי (רק אל תלכי אפ"ם! לשו'מקום!). חלק בוחנים בחשד את האוצר שבידי (מה זה? בובה? איפה לוחצים עליה שתצחק?).

חלק רבים מי יחזיק הראשון (אני נולדתי קודם!). וחלק (הו, ברוך ה') מגישים לי כוס מים וספה כלשהי לצנוח עליה. 'אימה והטינוק אחדש' הגיעו הביתה. ברוחים אבאים! הימים הבאים עוברים עליי בעומס מבורך. חרמשים וכוכבים פוגשים אותי בשעות הקטנות, מנסה להרדים 4 קילוס' צווחים, לאושש את הבית או את עצמי. עובר חודש, ועוד חצי. כשמתישוה אני פתאום קולטת; לא מסוגלת לעמוד על הרגליים! לא מסוגלת!!! אמנם, ב"ה, במהלך התקופה האחרונה הכרתי את כאבי הרגליים הללו ואף התחמשת נגדם. ועדיין - נדמה, כי הללו הרימו כעת את ראשם ואף העזו להגביר את העוצמה. "חכי קצת, יעבור" מנחמת אותי סבתא. "את חייבת לקחת ויטמינים" פוסקת חברה ברחימאיות דאגנית. "ללכת כל הזמן עם גרביים אלסטיות" גוזרת הדודה. "ואולי פשוט אל תלכי. בעיקר תשבי" אומר מי שאומר... אני מחכה קצת, מתפללת הרבה. גורסת חסה וגם געפילטע פיש

המשך מעמ' 9 טיט ולבנים

אט הידיים נפתחו והחיבוק השתחרר. עתה היא התיישבה בספסל ופתחה ספר תהילים, עדיין מתנשפת מעוצמת המאמץ. "אני רוצה משיח!", קראה בקול לא חזק מדי, ספק לאישה הגדולה, ספק לכולנו. "אמן!" ענו לה כולן אוטומטית. ובזאת הכל תם. ניגבתי עיניים והסדרתי נשימה. יצאתי משם גם אני- מנוחמת ומחוזקת.

מה שכואב לי, כואב ל" ניסתה להדוף אותה, אך האישה הגדולה לא נתנה לה. היא הייתה חזקה יותר ונחושה הרבה יותר. "בטח כואב, אבל עכשיו את תראי, הכל יהיה טוב, את אצל הצדיק, את נהדרת", החיבוק נמשך ונמשך, וההתנגדות שלה נחלשה. "את טובה, את נהדרת! את צדיקה ונשמה טובה של עם ישראל". עטפה אותה במילים טובות. ופתאום הגיע שקט. שקט מטולטל בתוך חיבוק עצום וחיוך רחב שמתפרס על הפנים. אט

אותנו חולים אנושים בעת הזאת? אבל פתאום זה קרה. אישה גדולה וגבוהה עם מטפחת ירוקה הגיעה מאי שם. היא קרבה אליה וקראה בקול אדיר שניצח את השאגות: "הכל בסדר! צדיקה, הכל בסדר! אם את כאן הכל בסדר!" ובלו לשאול ולבקש רשות, תפסה אותה בעוז וחיבקה אותה חיבוק עצום. זה היה חיבוק דוב גדול ועוטף. היא לא יכלה להתחמק ופשוט פרפרה בתוכו. "כואב לי, אני אומרת לו את

הבעטליד שצוארו עקום:

**אני יכול להשליך את הקול של הצפורה
שיגיע סמוך למקום הצפור
וכן להשליך קול הצפור, שיגיע סמוך למקום הצפורה
ולהמשיכם. יחד על ידי זה.**

הבעטליד החירש:

**"לקחתי לחם שלי
ומים שלי, ונתתי להם
והרגישו בלחם ומים שלי
כל הטעמים,
[ונכל הריחות וכו']
ונתתקן
מה שנתקלקל אצלם"**

הבעטליד שאין לו רגליים:

**"אמר שלא יספירה עוד
והוא הפסד גדול,
כי לא נזכה לשמעה עוד
עד שיבוא משיח
במהרה בימינו אמן."**

הבעטליד כבד פה:

**"זהה הדר
עם האבן והמעין הנ"ל
עומד בקצה אחד של העולם
וזה הלב
של העולם
עומד בקצה אחר
של העולם"**

הבעטליד בעל החטורת:

"כי הענג המפלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער"

הבעטליד בלי ידיים:

**"ואני יודע כל העשורה מיני דפיקין
על ידי העשר אצבעות...
ועל כן אני רופא אותה"**

משפחת המנויות
של 'חברות מקשיבות'
יוצאת לדרך!

רוצה לקבל את עלון 'חברות מקשיבות'
**צבעוני ומאיר עיניים
עד הבית?**

בתרומה של 30 ש"ח
לחודש בלבד
את זוכה ומזכה!

התקשרי עכשיו: 050-4116096

משלוחים לכל רחבי הארץ

מבצעי
סוף
שנה
למורות
וגננות

כרטיסיות
משתלמות

ממשיכים עם המבצעים

החזקים ביותר שלנו:

1000 כרטיסי ביקור - 350 ש"ח

1000 כ. ביקור מגנט - 400 ש"ח

5000 פליירים - 450 ש"ח

5000 מודעות A4 - 700 ש"ח

ועוד מבצעים שאנחנו לא מגלים....

המחיר לא כולל מע"מ ומשלוח ט.ל.ח.

לפרטים:

0533192135

מייל: copy3192135@gmail.com

100 עלונים
נתרמו לדיווג
הגון לאילון בן
ויטל

80 עלונים נתרמו
לרפואה שלמה
לשמחה סימה
בת זמילה גאולה
ומשה בן בידה

100 עלונים
נתרמו לדיווג
הגון מהרה
לברכה בת
ענת

100 עלונים
נתרמו לדירוד
הגאולה ברחמים

עימוד העלון
מוקדש לרפו"ש
לשרה בת שולמית
אלכסנדרה
ולאסתר בת שרה
בתושח"י

100 גליונות
נתרמו
לאמונה
ושמחת הלב
לא.פ.

70 עלונים
נתרמו
להצלחת בית
רבינו קרית
גת

50 גליונות
בקרוב ממש
ל.י.ט.ש

עריכה לשונית:

ר.ל.בהר

054-846-9963

גריקה ועימוד:

ד.א.

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון

באיזור מגורייך, צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM